

СТЕФАН МАЛАРМЕ ПОГРЕБАЛНА НАЗДРАВИЦА

Превод от френски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

О, ти фатален знак за ориста щастлива!
Оставил лудостта над гроба да прелива,
не вярвай, че с магична надежда — най-подир! —
пред теб поднасям златно чудовище в потир.
Видение, недей стремежа ми възпира:
нали самият аз положих те в порфира.
Обрядът иска с пръсти да угасим свещта
пред гробницата с тежка чугунена врата:
от нас поканено на празника, къде е
отсъствието на поета — да запее,
затворено дълбоко сред този скъп палат;
о, то е само слава пламтяща — занаят
до онзи час всеобщ на пепел, който влива
в стъклата пламъка на вечер горделива,
разбрала, че е смъртно и слънцето над нас!

Величествена, цяла, самотна в своята страст
трепти фалшивата ни гордост, в дим се вие.
О, тая дива гмеж! Тя казва: Всички ние
сме призраците смътни на бъдещите дни.
Но с толкова жалейки по голите стени
презрях аз ужаса сияещ на сълзата,
сам глух за своя стих безшумен, свят в тълпата
от слепи минувачи, и горди, и без свян,
превърнал се — стопанин на своя сив саван —
в героя девствен на посмъртната надежда.
Мъглата в бездната безкрайна пак се свежда
и с думи премълчани, не — вятър раздразнен —
Небитието среща Човека победен:
„О, спомен-хоризонт, не си ли ти Земята?“
Сънят е вой; и чуй — просторът глух подмята
като играчка тоя помръкнал вик: „Не знам!“

А Господарят с поглед суров, изправен, сам
на рая чудото възбудено смирява —

*с последни трепети в гласа си то дарява
на Розата и Крина потайни имена.
Какво от този жребий го чака бъднина?
О, вие, вярата си мрачна забравете.
Без сянка е духът, блестящ сред вековете.
За вашите копнежи и аз да бях видял
кой тук припадна вчера в дълга ви — Идеал,
плод от градината на нашето светило,
за да възкръсне за злощастие унило
тържествена възбуда във въздуха подир
дъжда от думи — пурпур пиян и чист потир,
и дъжд, и бисери; щом взорът се разнежи,
остава там — върху цветята, все тъй свежи,
огражда часовете и дневните лъчи.*

*О, нашите горички — обител са, личи:
там чистият поет, смирен, със щедрост странна
на своето време враг, тъй гони го от бляна,
не утрото на отдих надменен пак да е
смъртта антична, дето — като за Готие^[1] —
устата свила и очите святи скрила,
пред нас изпречва — на алеята унила
украса — тежък камък, погребал ред злини
и тишина оскъдна, и плътни мрачини.*

[1] Теофил Готие (1811 — 1872) — френски поет, белетрист и критик, привърженик на романтизма, а по-късно духовен баща на Парнасистката школа. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.